

Усі

ніж

підозрюю!

Маруся
ЩЕРБИНА

Усі під підозрою!

Намалювала
Женя Олійник

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

УДК 821.161.2-31-93
Щ 61

Щербина Маруся

Щ 61 Усі під підозрою! [Текст] : повість / Маруся Щербина. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2022. — 200 с.

ISBN 978-966-448-040-3

Остап мріє стати детективом. І ось трапляється нагода: у школі зникають козацькі монети! Звісно ж, хлопець одразу береться шукати злочинців. І не сам: виявляється, його брат Олег теж зацікавився дивним зникненням монет, як і Соня, новенька зі школи. Утім, розслідувати злочини — не лише дуже захопливо, а й важко, бо під підозрою опиняються геть усі. На друзів чекають шалені пригоди: загадкові справи, допити, справжнісінькі скарби і навіть замки з привидами. Чи вдасться юним детективам знайти винних?

УДК 821.161.2-31-93

© Маруся Щербина, текст, 2022

© Женья Олійник, ілюстрації
та обкладинка, 2022

© Видавництво Старого Лева, 2022

ISBN 978-966-448-040-3 Усі права застережено

КНИГА ПЕРША

КРАДІЖКА в ШКОЛІ

Розділ I

Моя сім'я

— Остапчику, допоможи Соломійці вдягтися! — гукнула з кухні мама.

— Зараз, ма! Почекай!

— Я не можу чекати! Вона вийде на вулицю! Будь ласка, вдягни її!

— Ну матусю, ще п'ять хвилин!

— Ні! Ніяких п'яти хвилин! Негайно допоможи Соломії!

Я мовчу. Мама теж. Може, вона попросить Олега?

— Остапе! Швидко йди сюди! — Мамин голос тепер аж ніяк не нагадує лагідний, тож неохоче встаю з-за комп'ютера. А я ж майже виграв!

Але нумо спершу знайомитися. Привіт. Мене звати Остап. Ви це вже, мабуть, помітили,

правда ж? Складно не помітити, коли мама вигукує твоє ім'я на весь дім!

Так само ви зауважили, що вона просила вдягнути Соломію. Це моя молодша сестра. Набагато молодша. Настільки, що не вміє сама одягатися. Зате вміє швидко бігати і може вийти на вулицю в піжамі. А там уже холодно — листопад...

Крім сестри, у мене ще є старший брат Олег. Йому тринадцять, і часом мені з ним важкувато. Ну розумієте, брати... Авжеж, ми любимо один одного, але на невеличкій відстані — кімнат за три (і що більша відстань, то сильніша любов). Олег високий і стрункий, у нього темно-русяве волосся й сірі очі. А ще родимка над верхньою губою зліва. Він веселий, впевнений у собі і бешкетний. Словом, красень! Усі дівчата в нього закохуються. Я ж огрядніший та нижчий і, зізнаюся, далеко не такий популярний серед дівчат, хоча б тому, що більш сором'язливий. Але ж ця історія не про дівчат (ну, майже), тому додаю лише, що мої очі так само сірі, а волосся так само темно-русяве, як і в Олега.

Ну і, звісно ж, я маю батьків. Тато Олексій, а мама Леся. Вони найзвичайнісінькі батьки, тож про них довго не розводитимуся. Тато

працює з комп'ютерами, а мама весь час удома: доглядає нас. Точніше, Соломію, бо за мною та Олегом дивитися вже не треба, на щастя!

Я, звісно, збираюся розповісти вам не про мою сім'ю, а про один злочин, та познайомити вас із родичами було необхідно. Ну, бо це ж рідні, без них ніяк. Усі великі детективи мали батьків і пройшли через їхні опіку, турботи й інколи надмірний контроль. Всі! І Шерлок Голмс, і Еркюль Пуаро... І мені доведеться. Так, адже я хочу стати детективом. Розслідувати загадкові злочини, знаходити винних. Й ось моя перша справа трапилася мені в одинадцять років. Я, звісно ж, не гаяв часу й одразу взявся її розслідувати. Щоправда, мій брат теж устряг. Поцупив мою ідею і теж хоче стати детективом (він усе цупить, знаєте: цукерки, шкарпетки, ідеї. Не збагну лише, для чого йому мої шкарпетки... А може, то не він, а наш пес Лосось? Але про нього згодом). Я не жаднюга і дозволив Олегові розслідувати це разом зі мною. Хтозна, може, мені знадобиться його допомога?

Та повернімося до злочину, бо ми щось добряче відволіклися. На самий початок. Готові? Уперед!

Розділ II

З 4020 ВСЕ почалося

Одного похмурого понеділка я пішов до школи. Накрапав дощ, понад усе кортіло лишитися вдома. Та маму було неможливо вмовити, і це саме з її милості я чалапав мокрими вулицями.

Настрій у мене був жахливий, як і кожного понеділка. Математику, яка мені ще так-сяк дається, замінили німецькою, здавалося, весь світ з мене просто знущається. Може, не варто було йти до школи? Лишився б удома, відпочив би. Але ж ні! Мама ледь не силою випхала нас із дому з самого раночку. Ще й під дощ...

Однак згодом я був їй дуже вдячний. Справді, якби вона не відправила нас до школи, то